

Confronterende voorstelling Vals Plat bekijken meer dan waard. Als je durft...

Door Anouk Scholten, student Kunst en Cultuurparticipatie CMV

Voorstelling gezien: 28 oktober Campustheater

'En waar gaat de voorstelling over? Over kanker en ja,.... er mag gelachen worden.' In 2010 werd er bij Kitty van Mil een ernstige vorm van borstkanker geconstateerd, waarbij de kans van overleven nihil was. Ze heeft het overleefd. In november 2012 was haar laatste reconstructieve hersteloperatie Kitty is een bekende in de theaterwereld. Ze had tijdens haar ziekte dan ook veel contact met Vals Plat regisseur Michael van Buuren, met adviseurs Willem Nijholt én Llesbeth List. Al na de tweede chemo besloot Kitty haar Radboud-belevenissen op papier te zetten. Als ze het zou overleven moest er een theatersolo komen. over haar kankerperiode. Het resultaat is te zien in de voorstelling *Vals Plat*. Rechts in de hoek (vanuit de ogen van het publiek) staat een witte fiets. Deze fiets symboliseert de fiets uit het fietsplan van de hogeschool van Arnhem en Nijmegen, waar zij docent is. Koste wat kost zou ze gebruik van de fiets maken voordat haar leven, nadat ze gediagnosticeerd is, voorbij zou zijn. Haar borsten zouden in ieder geval niet van haar afgenomen worden. Ze gaat liever dood. De voorstelling laat Kitty's (lijdens)weg zien met alle ups en downs. Van diagnose tot aan de kankervrij verklaring. Bittere ernst afgewisseld met harde relativerende grappen. 'Waarom staat er geen dromedaris in de kerststal? Dan kon ik er vast aan wennen, één bult.' In haar familie kwam kanker veel voor. Haar vader heeft ze nooit gekend, doordat hij aan kanker overleed, toen zij jong was. Hij heeft geen kans gehad om zich laten te behandelen, zij wel. Door dit besef en door de hulp van onder andere familie en vrienden en mensen die ze onderweg ontmoet, begint ze langzamerhand toch te overwegen om wel het hele behandelingsproces te doorstaan. Langzaam aan, veel woede uitbarstingen, twijfel, verdriet en pijn, maar ook blijdschap later komt ze bij het punt dat ze geopereerd moet worden om haar linkerborst te laten amputeren.

Amputatie tast volgens Kitty de persoonlijkheid aan en maakt onzeker. 'Ik wilde duidelijkheid en de dood kon die mij geven.' In een gesprek met haar arts, dokter van der Vlugt, vertelt hij haar: 'Kitty het gaat om wie je bent en wat je doet.' Dit beaamt Kitty aan het einde van de voorstelling: 'Ik heb niks van de kanker geleerd, maar ik heb er wel iets door geleerd. Kanker maakt zichtbaar.' En dat roept vragen op als wie ben je, wat is echt en wat niet en wie is echt en wie niet? Al deze opmerkingen die naast de harde grappen ook verspreidt zijn door de voorstelling, zorgen ervoor dat de voorstelling eigenlijk niet zo over kanker gaat, maar meer over erkenning en hoe om te gaan met het verlies van de eigen zorgvuldig opgebouwde imago, waarachter Kitty zich door de kanker niet langer kan verschuilen. Dit maakt de voorstelling universeel. Ook voor mensen die het geluk hebben niet in aanraking te zijn gekomen met kanker bij zichzelf of in hun

directe omgeving. Je zult als toeschouwer echter wel naar binnen moeten durven kijken en je eigen kwetsbaarheden durven te erkennen. *Vals Plat* is daarmee een confronterende voorstelling, recht uit het hart gemaakt. Die, als je durft, niet alleen laat lachen, maar je ook stil kan krijgen. Dit maakt de voorstelling zeker meer dan waard om te bekijken.